

БРАТЯ ГРИМ РУДНИЧАРЧЕТО

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

В Швейцария сред простолудието се разказват много истории за планински духове, и то не само в планината, ами и долу край Белп, в Гелтерфинген и Рюмлинген в околностите на Берн. Тези рудничари са и пастири, само дето пасат не кози, овце и крави, ами диви кози, от чието мляко правят сирене, отрязаното или отхапаното парче от което израства отново и бучката става цяла, стига само човек по непредпазливост да не го изяде докрай и наведнъж, без да остави от него. Този малък народ живее тихо и мирно навътре в скалните процеци, труди се усърдно и само много рядко се показва на човеците, като явяването им е знак за страдание или нещастие; освен ако човек не види тези същества да танцуват на някоя ливада, което е предсказание за благословена година. Често отвеждат загубили се агнета обратно в домовете на хората, а бедните деца, които ходят да събират дърва, понякога намират котлета с мляко в гората, а също кошнички с диви плодове, които джуджетата са оставили за тях.

Преди много време един пастир орял веднъж със слугата си някаква нива, когато видели откъм една скала пушек и дим. „Джуджетата готвят и варят нещо, рекъл слугата, а ние сме много гладни; де да можехме да получим поне една паничка от него.“ И като обърнали впряга, виж ти, в браздата била застлана бяла покривка, а върху нея стояла чиния с току-що изпечен сладкиш, та те похапнали с благодарност и се заситили. Вечерта, когато си тръгвали, чинията и ножът били изчезнали, единствено покривката все още лежала там и селянинът я отнесъл у дома си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.